

Lapindító

Az utóbbi néhány évben sokakkal együtt magam is fájdalmas hiányként éltem meg azt, hogy Gárdonyi Géza és Kálnoky László városában nem jelent meg folyóirat. Az irodalom és társművészetek iránt elkötelezett emberek ezért is fogadták nagy örömmel az egri önkormányzat lapalapításra vonatkozó kezdeményezését. Annál is inkább, mert a döntés nyomán minden feltétel adva van ahhoz, hogy a helyi és regionális értékeket felmutató, ám országos kitekintésű, a város határain túl is jól csengő, színvonalas lapot hozzunk létre. Egy olyan tiszta profilú, a szakmaiságra koncentráló irodalmi, művészeti, kritikai lapot, amely sajátos és figyelemre méltó színekkel gazdagíthatja a kortárs magyar folyóiratstruktúrát.

Az ide látogatók által méltán megcsodált és nemegyszer ékszerdoboznak nevezett város az itteniek számára a mindennapi élet keretéül és díszletéül szolgál. Amit egy tősgyökeres egri talán magától értetődőnek és természetesnek gondol, az mások számára a ritka ajándékot, az életre szóló élményt, a szépség és harmónia titokteljes kiadását jelenti. Jómagam tízéves korom óta érzem ezt a mágikus vonzerőt, és a Gondviselés különös kegyelmének tartom, hogy immáron huszonkét éve élhetek Egerben. Székács Vera, a *Száz év magány* című Marquez-regény zseniális fordítója is megerősített ebbéli hitemben. Esti sétánk során a Jókai és Kossuth utca kereszteződéséhez érve műfordító vendégünk jelentőségteljesen megállt, és azt kérdezte tőlünk: „Tudjuk-e mi, egriek, hogy most éppen Magyarország legszebb utcáján haladunk keresztül?” Mondta ezt egy kivételesen fejlett esztétikai érzékkel rendelkező, ráadásul Budapesten élő művészember.

Ez az emlékezetes pillanat is azt példázza, hogy a mi szeretett városunk olyan páratlan értékekkel és lehetőségekkel bír, amely gazdagságnak talán nem is vagyunk teljesen a tudatában. Meglehet, gyakrabban kellene arra gondolnunk, hogy Egerben élni óriási kitüntetés. És ezen közben ráeszmélni arra, hogy mit jelent az épített környezetben, a vár-, a templom- és utcakövekben lakozó erő, s mit üzen a múlt valóságos- és emléktereken keresztül. Ráeszmélni, hogy micsoda spirituális energiák gyűjtőhelye és tápláló forrása a nekünk adatott hely, ahol az értelmes, derűs, emberi pillanatok átélése révén a szeretetben azonosulva kerülhetünk közelebb egymáshoz, és nőhetünk bele a fénybe.

Az igényes nyelvi megformáltságot az írástudói felelősséggel ötvöző szerkesztői elgondolás jegyében valamiként én is úgy szeretném megszólítani az AGRIA reménybeli olvasóit és leendő szerzőit, ahogyan ez a város engem megszólított. Nem tudhatom, hogy milyen lesz a lap fogadtatása, de titokban azt remélem, hogy

ami számomra lehetőség, felelősség és kötelesség, az az olvasóknak olyan épülést jelentő örömforrás lesz, ami látni, érezni, gondolkodni – egyszóval élni segít.

A hittel és tisztességgel végzett munka oltalmazó derűjével és jó fényeket remélő áldáskívánással köszöntöm a lap minden kedves olvasóját.

Ködöböcz Gábor
főszerkesztő

Gál Elemér

Naplótöredékek Egerről

Sok író és költő elment innen, hogy országos elismerésben részesüljenek. Egyedül Gárdonyi maradt itt és Kapor Elemér. Ők találtak itt valamit, amiért itt maradtak, és vállalták a sorsot. Egyikük sem itt született. Talán ezért? Vagy valami más tartotta itt őket? Az emberek semmiképpen sem. Itt mindenki a maga dolgával van elfoglalva. Hanem, a tornyok! Azok nem. A tornyok, a régi boltíves kapuk, templomok, barokk épületek, a városfal, a vár, és ami alatta elterül, az egyenként szól az emberekhez. Szólnak vagy inkább beszélnek? Nem. Inkább csak néznek. Ránk tekintenek hallgatagon és csendesen. Mi is nézzük őket, és a nagy várakozó csendben hangokat hallunk. Valaki beszél, szól hozzánk. Egy ismeretlen hang, messziről és mélyről, de halljuk. Érezzük, hogy belülről jön, megindul valami lelünk mélyéről, és tör felfelé. Már nem is szavak, csak gondolatok. Hangtalan beszéd, de érthető s világos. És azon kapjuk magunkat, hogy bennünk szólal meg a hang. A mi hangunk. És jönnek a hangtalan szavak a boltívek alól. A templomokból, a várfalak mögül, mindenünnen tódulnak felénk – megállíthatatlanul. és mi úgy érezzük, hogy a néma kövek és falak beszélnek helyettünk. Nyüzsögnek, mint az emberek az utcán. Ahogy az egyetemnek készült Líceum laterna magica panorámatornyából eleven képekben mozog a város alattunk, úgy beszélnek hozzánk a falak, az utcák, épületek. A mi nyelvünkön. Úgy szólnak mindenkéhez, ahogyan várják a szót. A hiányzót. Ezért szeretik ezt a várost, és ezért tér vissza mindenki boldogan egy időre. Itt kerülnek össze a széttöredezett szavak, itt találja meg helyét mondatban a szó, itt fogja meg a közömbös egri ember valaki kezét, amikor éppen elesne, itt alakul egyesület, amikor sokakat szorongat a magány, itt hagyják az írókat, hogy írja meg a könyvet, de akarják látni, hogy tényleg megírta-e, és ha igen, akkor büszkének rá, hogy mégis csak jó valamire ez az Eger. Talán ezért is drága város.